

LA CULTURA DEL TERROR

Eduardo Galeano

Pedro Algorta, advocat, em mostrà el gruixut expedient de l'assassinat de dues dones. El doble crim havia estat amb ganivet, a finals de 1982, en un suburbi de Montevideo.

L'acusada, Alma Di Agosto, havia confessat. Portava presa més d'un any; i semblava condemnada a podrir-se de per vida a la presó.

Com és costum, els policies l'havien violat i l'havien torturat. Després d'un mes de continues pallisses, li havien arrencat varies confessions. Les confessions d'Alma Di Agosto no s'assemblaven molt entre sí, com si ella hagués comès l'assassinat de molt diverses maneres. En cada confessió hi havia personatges diferents, pintorescos fantasmes sense nom ni domicili, perquè la picana elèctrica converteix a qualsevol en fecund novel·lista; i en tots els casos l'autora demostrava tenir l'agilitat d'una atleta olímpica, els múscles d'una forçada de fira i l'habilitat d'una matadora professional. Però el que més sorprenia era el luxe de detalls: en cada confessió, l'acusada descrivia amb precisió mil·limètrica robes, gestos, escenaris, situacions, objectes...

Alma Di Agosto era cega.

Els seus veïns, que la coneixien i l'estimaven, estaven convençuts de que ella era culpable:

-Per què? -preguntà l'advocat.

-Perquè ho diuen els diaris.

-Però els diaris menteixen -digué l'advocat.

-És que també ho diu la ràdio -explicaren els veïns-, i la tele!

LA CULTURA DEL TERROR

Eduardo Galeano

Pedro Algorta, abogado, me mostró el gordo expediente del asesinato de dos mujeres. El doble crimen había sido a cuchillo, a fines de 1982, en un suburbio de Montevideo.

La acusada, Alma Di Agosto, había confesado. Llevaba presa más de un año; y parecía condenada a pudrirse de por vida en la cárcel.

Según es costumbre, los policías la habían violado y la habían torturado. Al cabo de un mes de continuas palizas, le habían arrancado varias confesiones. Las confesiones de Alma Di Agosto no se parecían mucho entre sí, como si ella hubiera cometido el asesinato de muy diversas maneras. En cada confesión había personajes diferentes, pintorescos fantasmas sin nombre ni domicilio, porque la picana eléctrica convierte a cualquiera en fecundo novelista; y en todos los casos la autora demostraba tener la agilidad de una atleta olímpica, los músculos de una fuerzuda de feria y la destreza de una matadora profesional. Pero lo que más sorprendía era el lujo de detalles: en cada confesión, la acusada describía con precisión milimétrica ropas, gestos, escenarios, situaciones, objetos...

Alma Di Agosto era ciega.

Sus vecinos, que la conocían y la querían, estaban convencidos de que ella era culpable:

--¿Por qué? --preguntó el abogado.

--Porque lo dicen los diarios.

--Pero los diarios mienten --dijo el abogado.

--Es que también lo dice la radio --explicaron los vecinos--. ¡Y la tele!